

[Poul Møller.]

blem, som det ærede medlem hr. Axel Kristensen rejste, hvorvidt det er rigtigt, at pengene nu ifølge § 4 i lovforslaget overføres fra en bunden særkonto i nationalbanken til finansministeriets løbende konto.

Jeg kan ikke se, at loven vil medføre, at finansministeren får nogen udbetalingsforpligtelse, han ikke tidligere har haft. Finansministerens betalingsforpligtelser forøges ikke; han skal ikke bruge disse penge, tværtimod skal han til den kontante udbetaling i 1959 bruge færre penge. Derfor må det i hvert fald være således, at pengene bliver stående på den bundne konto så længe, som det var forudsætningen med den ordning, der blev skabt i 1951, nemlig indtil den kontante udbetaling skulle finde sted i 1959; da må naturligvis finansministeren have rådighed over det beløb, der skal kontant udbetales, men det beløb, som der udstedes obligationer for, ser jeg ikke der er nogen anledning til at overføre til statens rådighed, før disse obligationer er forfaldne og skal udbetales af staten.

Vi fra vor side har arbejdet meget stærkt for at få en tilsvarende ordning for tvangslånets vedkommende. Vi ville betragte det som en betydelig fordel for de mennesker, som nu indbetaler tvangslån, om de med det samme kunne have fået obligationer, dels for det år, der er gået, hvori de har betalt tvangslån, dels for de betalings terminer, de allerede har betalt for i indeværende år. Den ordning kan man altså praktisere stort set for den bundne opsparings vedkommende, man kan give obligationer i stedet for kontanter, men når man nu ved om tvangslånet, at der dér til sin tid skal gives obligationer, havde det været rigtigt, om man havde givet disse obligationer nu. Når vi ikke har kunnet trænge igennem med den tanke, skyldes det, at det drejer sig om betydeligt færre borgere, end der i forbindelse med det foreliggende lovforslag er tale om; det drejer sig for tvangslånets vedkommende kun om 125 000-150 000, men ganske vist om meget større beløb for den enkelte borger, og der var efter vor opfattelse større sandsynlighed for, at netop disse færre borgere i højere grad ville anvende beløbene til at øge likviditeten og fremme investeringerne, medens den likviditets-

forøgelse, som de 700 000 borgere efter denne ordning i lovforslaget kan være interesseret i, formentlig vil gå ind i forbruget i større grad end tilfældet ville være, om man gav obligationer til tvangslånerne. Der blev imod vor tanke om konvertering af tvangslånet til obligationer med det samme fremført den betænkelighed — og det var for så vidt den afgørende betænkelighed, der blev fremført fra modstandernes side — at man ikke turde påvirke obligationsmarkedet ved nu at udstede en større obligationsmasse fra statens side. Men dette hensyn er jo ganske blegnet ved den ordning, man her vil praktisere for den bundne opsparings vedkommende. Der har man helt set bort fra den påvirkning af obligationsmarkedet, der herved kan finde sted, og det synes jeg understreger, at argumentet ikke har sin saglige styrke over for vor tanke om at konvertere tvangslånet til obligationer og udstede disse obligationer med det samme. Men vi kan vel ikke regne med den tilstrækkelige velvilje over for dette synspunkt hos den høje regering og hos regeringspartierne.

Vi ønsker, at man i et udvalg behandler de spørgsmål, vi har taget forbehold over for, nemlig valgfriheden og § 4 i lovforslaget om beløbets overførelse til finansministerens løbende konto, og jeg skal hermed anbefale lovforslaget til velvillig behandling.

Axel Sørensen: Samtidig med at den bundne opsparing for 1950-51 kommer til udbetaling i disse dage, fremkommer dette lovforslag angående den bundne opsparing for det efterfølgende år, 1951-52. Man kan vistnok sige, at run'et på den første bundne opsparings udbetaling er gået meget tilfærdigt af. Efter de efterretninger, der foreligger, har der ikke været meget stærk tilstrømning til de pengeinstitutter, hvor disse penge har været bundet.

Nu foreslår man altså frigivelse efter nærmere bestemte retningslinjer af den bundne opsparing for 1951-52. Her drejer det sig om et større beløb, ca. 300 mill. kr. De mennesker, der ønsker disse penge frigivet, kan få dem i form af obligationer, udstedt af staten, eller de såkaldte præmieobligationer — ifølge finansministerens redegørelse for ligesom at få det fordelt over et par år. Hvad angår sparebeviserne, bliver